

BIBLICKÉ ÚKOLY

III. čtvrtletí 1969

STUDIUM JAKUBOVY EPIŠTOLY

Jakubova epištola nám nedává spolehlivou odpověď na otázku, kdo je vlastně jejím autorem. Nový zákon se zmiňuje na mnoha místech o mužích jménem Jakub. Mezi Židy bylo toto jméno velice běžné.

Podle vyprávění evangelií bylo všech dvanáct učedníků v úzkém styku s Ježíšem. Jakub, syn Zebedeův, je více v popředí než dva jiní apoštolové téhož jména. Možnost, že by právě on napsal tuto epištolu, se zdá vyloučena, protože zemřel velmi brzy mučednickou smrtí (r. 44 po Kr.)

Podle výroků Ducha prorockého autorem listu je „apoštol Jakub“. Není však jasné, zda se toto označení vztahuje na Jakuba, bratra Janova (Mat

10, 2), anebo na „Jakuba, syna Alfeova“ (Mat 10, 3), počítaného mezi dvanáct apoštolů, nebo na Jakuba, bratra Ježíšova (Mat 13, 55), který předsedal prvnímu církevnímu sněmu v Jeruzalémě (Sk 15, 13) a byl uznaným vůdcem prvotní církve. Autor byl zřejmě mužem v popředí a věřící přijali jeho epištolu jako inspirovanou Boží zvěst.

Datum napsání této epištoly nelze přesně zjistit.

Obsahem epištoly je návod k praktickému křesťanství a svědectví o tom, jak se má projevat víra v životě Kristových následovníků.

Zkoušky a rozvoj charakteru

Základní verš: 1 Pet 4, 12. 13.

„Vy jste Boží pole, Boží stavba.“ (1 Kor 3, 9) V tomto obrazném vyjádření jde o lidský charakter, který je nutno stále vzdělávat. Bůh pracuje každodenně na stavbě lidského charakteru. Člověk má spolupracovat s Bohem a dotvářet svůj život čistými a ušlechtilými činy.

V Ý Z N A M Z K O U Š E K

1. Jak se dívá věřící křesťan na různé zkoušky, kterými prochází? Proč? Jak 1, 2—4; Mat 5, 10—12; 1 Pet 4, 12. 13.

Řecký výraz *peirasmos*, přeložen u Jak 1, 2 slovem „pokušení“, znamená spíše „zkoušku“, která má rozhodnout o kvalitě člověka. Každé soužení, každá zkouška, kterou přijímáme z výchovného hlediska, přináší radost. Celý náboženský život je povznešen, zušlechtěn, plný dobrých slov a činů.

2. Jak pomáhají zkoušky naší víře? Jak 1, 3; 1 Pet 1, 7.

Zkoušky jsou pro křesťana příležitostí k vyzkoušení a posílení vlastní víry. Jakub mluví o vítězné víře, která úspěšně obstála v různých situacích života.

3. Kterou vlastnost získává člověk, jenž vírou vítězí nad soužením? Jak 1, 3b; Řím 5, 3.

Výraz překládaný u Jak 1, 3 a ve Zj 14, 12 (viz 4.

otázku) slovem „trpělivost“ znamená neochvějnou „vytrvalost“.

Mnozí, kteří svůj život upřímně posvěcují Boží službě, jsou překvapeni a zklamáni, ocitnou-li se nenadále před překážkami a v tísnivé situaci. Prosí o povahovou podobnost Kristu, a zatím se dostávají do okolností, které v nich probouzí všechno utajené zlo. Ptají se jako Izrael za starodávna: „Vede-li nás Bůh, proč všechno to na nás přichází?“ Právě proto, že je vede, musí to na ně přijít. Zkoušky a překážky jsou Bohem určené kázeňské prostředky, podmiňující úspěch.

4. Jak pevná musí být vytrvalost nebo „trpělivost“ těch, kteří přijímají trojandělské poselství ze Zjevení 14, 6—11? Zj 14, 12.

Ti, kteří přijímají trojandělské poselství a zvěstují je dál, rozhojňují hřivnu trpělivé vytrvalosti, která jim pomůže zůstat Bohu věrnými i ve chvílích poslední veliké krize světa. Těžká zkouška prožívaná z Boží milosti rozhojňuje trpělivost, bdělost, statečnost, jakož i hlubokou a trvalou důvěru v Boha.

5. Jaký je poslední stupeň rozvoje charakteru při snášených zkouškách? Jak 1, 4.

MOUDROST V SOUŽENÍ

6. Kde má věřící hledat moudrost, která je v soužení tak potřebná? Jak 1, 5; Přísl 3, 5. 6.

Budete-li se ve svém životě přidržet jen vlastních představ, sklidíte zármutek a zklamání. Důvěrujte v Hospodina celým svým srdcem, a on moudře povede vaše kroky.

7. Co musí dělat věřící, aby obdržel moudrost? Jak 1, 5a; Mat 7, 7. 8.

Lidská pomoc je slabá. Smíme se však obrátit na Ježíše, který řekl: „Proste, a dánoť bude vám; hleďte a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno.“ Pak přistupme na modlitbě k Pánu a prosme ho, aby nás vedl svým svatým Duchem.

8. Čím je podmíněna prosba o moudrost? Jak 1, 6a; Mar 11, 24.

Nebyla-li vaše modlitba okamžitě vyslyšena, nepřestaňte čekat a nebudte netrpěliví. Nepochybujte. Držte se zaslíbení: „Bděte a modlete se.“ Budte vytrvalí, a modlitba bude vyslyšena, vždyť jde o Boží zaslíbení. Jasně vám bylo řečeno, že budete-li pochybovat, pak od Pána zbytečně něco očekáváte. Jsme napomínáni, abychom nemalomyslněli, nýbrž neochvějně spoléhali na zaslíbení.

9. Má pochybování vliv na vyslyšení našich modliteb? Jak 1, 6b. 7.

Boží zaslíbení platí pouze těm, kteří jsou ochotni jí cele za Pánem. Kdo se nedá poučit, kdo chce chodit jer po vlastních cestách, tomu Pán nemůže nic dát.

10. O čem svědčí pochybování o Božím zaslíbení? Jak 1, 8. Srovnej Mat 6, 24.

Napomenutí zní: „Očisťte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli.“ Mnozí zdánliví křesťané jsou formováni světem a nemilují Boha. Jsou dvojí mysli, chtějí sloužit Bohu i mamonu. Ježíš však řekl: „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

ZKOUŠKY VEDOU K POKOŘE A STÁLOSTI

11. Čím se smí „chlubit“ člověk soužením ponížený?
Jak 1, 9; Mat 5, 3.

12. Čím se může „chlubit“ bohatý? Jak 1, 10. 11. Srovnej Žid 11, 24. 25.

V 9 a 10. verši Jakub zdůrazňuje to, že bez ohledu na své hmotné postavení může se křesťan, ať bohatý nebo chudý, těšit z přednosti křesťanské víry.

13. Jaká odměna je nabídnuta věrným věřícím? Jak 1, 12; Zj 2, 10; Mat 24, 13.

K přemýšlení: Jak snáším utrpení každodenního života? Rozhodují se vždy podle zjevené vůle Boží? Jak často žádám od Boha moudrost pro řešení zvláštních problémů křesťanského života?

2. úkol — 12. července 1969

Problém pokušení

Základní verš: Řím 6, 23.

Lidé nedovedou náležitě ocenit velikost Boží lásky a postihnout potřebu stálého obecenství se Spasitelem, pokud si neuvědomí pravou podstatu a původ pokušení a nebeský lék proti němu.

ZDROJ A POVAHA POKUŠENÍ

1. Co praví apoštol o pokušení? Jak 1, 13a.

Bůh nám dovolí setkat se s překážkami, pronásledováním a těžkostmi ne jako s kletbou, nýbrž jako s největším požehnáním našeho života. Každé přemožené pokušení, každá statečně snášená zkouška nám dává novou zkušenost a příležitost vzdělávat charakter. Věřící, který s Boží pomocí odolává pokušení, zjevuje světu i celému vesmíru význam Kristovy milosti.

2. Proč není správné domnívat se, že utrpení a pokušení přichází od Boha? Jak 1, 13. Srovnej Abak 1, 13.

Jakub vlastně říká, že svatost Boží naprosto vylučuje, aby Bůh sám někoho k hříchu sváděl — pokoušel.

3. Co budeme dělat, abychom se vyhnuli pokušení? Co chce Bůh pro nás udělat? Mat 26, 41; 1 Kor 10, 13.

Měli bychom prosit Pána, aby nám nedovolil jít podle žádostí našeho převráceného srdce. Modlíme-li se jako Kristus, svěřujeme se Božímu vedení, prosíme ho, ab nás vedl bezpečnou cestou. Svěříme-li se se vším Bohu máme ujištění: „Věrný jest Bůh, kterýž nedopustí va pokoušení nad vaši možnost, ale způsobí s pokušení také i vysvobození, abyste mohli snést.“ (1 Kor 10, 13)

4. Proč se mnohým lidem satanská pokušení tak zamlouvají? Jak 1, 14; Jer 17, 9.

Přirozené srdce se odvrací od ctné cesty dobra a spravedlnosti. Kdyby mládež chtěla být mravně čistá, marná by byla i ta nejsvůdnější pokušení. O pokušení rozhoduje satan, o vykonání pokušení však rozhoduje každý

člověk sám. Není v moci všech satanských zástupů přinutit pokoušeného člověka k přestoupení. Proto pro hřích není žádné omluvy.

5. Jak Jakub blíže určuje pokušení? Jak 1, 14.

Co je pokušení? Je to prověrka, zkušební prostředek dítek Božích. Bůh připouští pokušení na svůj lid. Chce, aby si každý uvědomil, že on je jejich pomocníkem. Přimknou-li se ve svém pokušení k němu, on je posílí, aby nad pokušením mohli zvítězit.

6. Kam přivádějí člověka sklony a žádosti přirozeného srdce? Jak 1, 15.

Nedovolišme-li Hospodinu vést naši mysl, ovládne ji satan podle svých záměrů. Proto střežme své smysly, neboť ony jsou vstupní bránou naší mysli i srdce.

7. Co nám radí Jakub, když máme sklon povolovat špatným žádostem? Jak 1, 16.

Satanovým promyšleným záměrem je oslepit člověka a zastřít mu následky hříchu. Jakub nechtěl, aby se křesťané domnívali, že Bůh je odpovědný za zlo, které tu udělal hřích.

PRAMEN VŠEHO DOBRÉHO

8. Kterými slovy zdůvodňuje Jakub, že Bůh nikoho nepokouší? Jak 1, 17a; Mat 7, 11.

Bůh nesvádí ke zlému, protože on je zdrojem všeho dobra.

9. Jak Písmo zdůrazňuje Boží stálost? Jak 1, 17b; srovnej Ž 89, 35; Žid 13, 8.

Duha kolem trůnu Božího je ujištění, že Bůh je věrný

a nemění se. On se zavázal, že nás vyslyší, přijdeme-li k němu s kajícím vyznáním své nehodnosti a hříchu. Na splnění Božího slova spočívá čest jeho trůnu.

10. Proč je možné pokušení odolat? Jak si počínal P. Ježíš? Jak 1, 18; Mat 4, 4.

11. Co má křesťan činit, a proč? Jak 1, 19. 20.

Člověk by měl častěji přemýšlet o věčných pravdách Písma a o životě věčném. Měl by se sytit vzácnými zaslíbeními Božího slova, těšit se z nich a povznést se od malicherných věcí k významným a věčným hodnotám.

12. Jakou ochranu nám Bůh připravil proti každému pokušení? Jak 1, 21; srovnej Mat 4, 4. 7. 10; Žid 4, 12.

Kristus nesouhlasil s hříchem a ani myšlenkou nepovolil pokušení. Podobně to má být i u nás. Pokud jsme s ním spojení vírou, hřích nemá nad námi moci. Jak zvítězil Ježíš nad satanem? Božím slovem!

K p ř e m ý š l e n í : Poznávám svou potřebu stálého obecnství s Bohem, abych se vyhnul svodům pokušení? Uznávám, že mé srdce je od přirozenosti hříšné a bezbožné? Stalo se mi Boží slovo ochranou proti všem útokům satana?

3. úkol — 19. července 1969

Prožité křesťanství

Základní verš: Mat 7, 21.

Křesťanství, to není jen nějaké vyznání, které se člověk formálně naučí. Křesťanství je život, který nutno

prožívat. Ježíš „chodil, dobře čině a uzdravuje všechny posedlé od ďábla; nebo Bůh s ním byl.“ To je přednost i odpovědnost všech jeho následovníků.

Ježíš, který povolal galilejské rybáře, dodnes zve lidi do své služby. Rád projeví svou moc i skrze nás, jako ji projevil kdysi skrze své učedníky. Ať jsme jakkoli nedokonalí a hříšní, Hospodin nás zve k sobě, abychom s ním měli obecenství a stali se Kristovými učedníky. Volá nás do své školy, abychom spolu s Kristem konali dílo Boží.

NEBEZPEČNÁ NEČINNOST

1. Jaký postoj mají věřící zaujmout k zjevené vůli Boží? Před čím je Bůh varuje? Jak 1, 22a.

Náš věřící lid často není duchovně na výši. Je to proto, že nežije podle vyznávané pravdy. Má jen malou víru a malou důvěru v Boha. Pán vyžaduje od nás všechny naše duševní i tělesné síly. My je však často odmítáme dát a špatně s nimi hospodaříme. Službu Bohu dáváme až na druhé místo, zatím co pozemské zájmy sledujeme jako prvořadé. Kdybychom si uvědomili význam vyznávané pravdy, poznali bychom, že máme nejprve plnit své duchovní poslání. Všechny časné zájmy by měly ustoupit.

2. Co vlastně děláme, když jsme jen křesťany podle jména? Jak 1, 22b. Srovnej Zj 3, 17.

Poselství sboru v Laodiceji se vztahuje na všechny, kteří sice vyznávají Boží zákon, ale neplní jej. Odstraňme sobectví! Každý projev křesťanského života má souhlasit s vůlí Ježíše Krista. V opačném případě budeme muset vyslechnout strašná slova: „Neznám vás!“

3. V jakém nebezpečí jsou všichni posluchači Božího slova? Mat 7, 21—27. Srovnej Řím 2, 13; 1 Jan 3, 7.

ZAPOMNĚTLIVÝ A NEČINNÝ POSLUCHAČ

4. Komu je přirovnán posluchač, který slyšené slovo neuvádí v život? Jak 1, 23.

Boží zákon je velkým mravním zrcadlem. V něm spatřujeme, jsou-li naše slova, pohnutky i činy shodné s vůlí Boží.

5. Jaký je důsledek pasivního vztahu vůči Boží pravdě? Jak 1, 24.

Člověk zapomněl na to, co na sobě v mravním zrcadle viděl. Neuviděl svoje povahové nedostatky. Změna nastala, na nic si nepamatuje, a tak jde dál ne Boží, ale svou cestou.

ZÁKON A SVOBODA

6. Jaký je vzájemný vztah zjevené Boží vůle a hříchu? Řím 3, 20—22.

Pojem „zákon“ jak se s ním setkáváme v bibli, zahrnuje všechnu zjevenou Boží vůli, zaznamenanou především v pěti knihách Mojžíšových. Podle Pavla jen vnější souhlas s Božími požadavky nemá cenu; to by bylo zákonictví. Skrze „zákon“ člověk přichází „k poznání hříchu“, nemůže však dosáhnout ospravedlnění. To dostává jen skrze Boží spravedlnost, která je z víry v Ježíše Krista, o které svědčí „zákon i proroci“.

7. Jakou touhu probouzí v člověku vědomí, že je otrokem hříchu? Řím 7, 23. 24.

Původně byl člověk obdařen ušlechtilými duševními vlastnostmi. Neposlušnost to všechno zvrátila, a místo

lásky nastoupilo sobectví. Přestupování zákona oslabilo už člověka natolik, že jeho vlastní síly už nestačí odolávat moci zla. Satan jej zotročil a chtěl, aby navždy zůstal otrokem. Bůh však mimořádně zasáhl. Sami se nemůžeme vysvobodit z propasti hříchu, do které jsme upadli. Naše srdce je zlé a nemůžeme je změnit, „poněvadž smýšlení těla je nepřátelské Bohu, neboť se nepodřizuje zákonu Božímu, ba ani to nedovede.“ (Řím 8, 7)

8. Co přináší upřímnému věřícímu poznání pravdy a láska k ní? Jan 8, 32—34. Srovnej Řím 8, 1. 2.

Z otroctví hříchu k svobodě se dostáváme poznáním pravdy a ospravedlněním skrze víru. Život z víry v Ježíše Krista osvobozuje člověka od smrti a od následků hříchu. (Řím 8, 1. 2) Kristova moc vysvobodila věřícího, kajícího hříšníka a zbavila jej nadvlády hříchu. Teď smí žít v souladu s celou zjevenou vůlí Boží.

9. Jak popisuje Jakub člověka, který vykonává příkazy „dokonalého zákona svobody“? Jak 1, 25. Srovnej Jan 13, 17.

Ti, kteří Boha skutečně milují, budou upřímně toužit poznat jeho vůli a konat ji. Milující dítě projeví svoji lásku ochotnou poslušností, ale dítě sobecké a nevděčné neposlouchá své rodiče. Chtělo by se však podílet na všech výhodách s dětmi poslušnými. Podobný rozdíl vidíme i mezi věřícími, kteří se hlásí k Božím dítkám. Mnozí věřící vědí, že Pán je miluje a stará se o ně, touží po jeho požehnání, ale neradi plní jeho vůli. Boží požadavky mají za nepříjemnou uzdu a jeho přikázání za těžké břemeno. Ten však, kdo opravdu hledá svatost života, těší se v zákoně Božím a jen lituje, že tak málo plní Boží vůli.

FALEŠNÉ A PRAVÉ NÁBOŽENSTVÍ

10. Podle čeho poznáme pravé náboženství? Jak 1, 26; Mat 12, 34—37.

11. Co je nutné mít kromě poznání pravdy? 2 Tes 2, 10. Srovnej Jan 14, 6.

Ježíš řekl: „Já jsem... pravda“. Kdo nemiluje pravdu, zavrhuje Ježíše a vystavuje se nebezpečství věčné smrti.

12. Jaké místo mají skutky milosrdenství a lásky v křesťanském náboženství? Jak 1, 27; Iz 58, 7. 10; Mat 25, 34—40.

Praktické náboženství šíří svou vůni všude. Je to životodárný vliv.

13. Co říká Jakub o povaze lidí „čistého náboženství“? Jak 1, 27b. Srovnej Zj 14, 4. 5.

Když přijde Ježíš, nalezne svůj lid přizpůsobený světu? Může jej potom uznat jako svou čistou církev? Jistě, že ne! Víme však, že kromě lidí čistých a svatých nebude nikdo uznán dítkem Božím. Božím vlastnictvím budou ti, kteří byli očištěni a zbíleni v krvi Beránka.

K přemýšlení: Jsem aktivním nebo jen pasívním křesťanem? Studuji důkladně Písmo, abych mohl věrně svědčit o Kristu? Jsem vysvobozen z otroctví hříchu?

Bůh nikomu nenadržuje

Základní verš: 1 Kor 1, 26. 27

Duch prorocký nám radí: Čtěte druhou kapitolu Jakubovu. Uplatněte ve svém každodenním životě tuto pravdu, a pak poznáte, jakou práci vám Pán svěřil.

První polovina druhé kapitoly probíraná v tomto úkolu zdůrazňuje pravdu, že Bůh nečiní rozdíl mezi lidmi. Proto následovníci Pána Ježíše mají rádi všechny lidi bez ohledu na jejich životní postavení. Neovlivní je chudoba ani bohatství, učenost ani nevědomost, ale ve všech lidech vidí kandidáty nebeské slávy.

STRANICKOST JE NESLUČITELNÁ S VÍROU V PÁNA JEŽÍŠE

1. Čeho se má vystríhat každý následovník P. Ježíše?
Jak 2, 1. Srovnej Sk 10, 34.

Nadržování některým lidem a přehlížení jiných svědomitých a bohabojných, a před Pánem snad ještě vzácnějších lidí, jen uráží Boha. Měli bychom cenit to, co oceňuje Bůh. Tichého a pokorného ducha oceňuje víc, než zdánlivou krásu, vnější lesk, bohatství či světskou slávu.

2. Co Bůh nařídil soudcům v Izraeli? 3 Moj 19, 15,
Srovnej 5 Moj 1, 17.

„Přijímat osoby“, „stranit lidem“ nebo „nadržovat někomu“ podle Jakuba znamená hřešit (Jak 2, 9). Staro-

věk správně vystihl spravedlnost jako ženu držící v rukou váhy a mající zavázané oči, aby ji neovlivnilo vnější zdání.

3. Na který projev Boží lásky upozornil Ježíš své posluchače v kázání na hoře? Mat 5, 45.

Bůh nežije sám sobě. Tím, že stvořil svět a udržuje všechny věci, ustavičně slouží jiným. Kristus sloužil a pomáhal všem. Tak prožíval zákon Boží a názorně nám ukázal, jak jej máme prožívat i my.

NEROZUMNÉ ROZLIŠOVÁNÍ

4. Před čím varuje ap. Jakub věřící ve shromáždění? Jak 2, 2. 3.

5. O čem by takové nadřzování svědčilo? V. 4.

Apoštol je označil za „soudce“, neboť svým jednáním vyjádřili vlastně svůj soud. Bohatého i chudého soudili nekřesťanskými měřítky. Jejich soud se zakládal na falešném hodnocení. (Viz kap. 1, 27)

6. Co čteme o Božím jednání? V. 5. Srovnej Mat 5, 3.

Dávat přednost bohatým a zanedbávat chudé považuje Bůh za hřích. Lidé obklopeni veškerou pohodou života, kteří mají různé společenské výhody, necítí potřebu soucitné a něžné ohleduplnosti jako ti, kteří po celý svůj život zápasí s chudobou. Chudí mají v životě jen málo radosti, proto jim je vzácný každý projev soucitné lásky.

7. Jak se mnozí křesťané zachovali k chudým? Jak 2, 6a.

8. Jak se někteří bohatí lidé zachovali vůči církvi a Božímu jménu? v. 6b. 7.

Jakub říká, že z hlediska tohoto hrubého jednání „boháčů“ (v. 6) bohatý návštěvník si nezasluhuje onu přednost při návštěvě sboru. Věřící mají ctít bohatého právě tak, jako chudého.

BOŽÍ ZÁKON A STRANICTVÍ

9. Co je směrodatnou zásadou „královského zákona“? V. 8. Srovnej Řím 13, 10.

10. Jak Bůh hledí na stranictví? V. 9.

Jakub vysvětluje, že přijímači osob jsou „přestupníci“. Nemají lásku, kterou se vyznačují všichni praví křesťané. Neuvědomují si, že zákon sebezapíravé lásky je zákonem života v celém vesmíru.

NESOBECKÁ LÁSKA K BOHU A ČLOVĚKU

11. Jaký je důsledek přestoupení být i jediného Božího přikázání? Jak 2, 10. 11.

Hned od počátku velikého sporu v nebi bylo satanovým záměrem odstranit Boží zákon. Proto se vzbouřil proti Stvořiteli a po svém vyvržení z nebe pokračuje v tomto boji na zemi. Svůj cíl, svádět lidi, a tím je přivést k přestupování Božího zákona, sledoval dosud se vši důsledností. Ať se mu to daří odstraněním celého zákona nebo zanedbáním jednoho z přikázání, důsledek je stejný. Kdo přestupuje „jedno“ přikázání, znevažuje celý zákon. Svým vlivem i příkladem hřeší; „všechněmi jest vinen“. (Jak 2, 10)

12. Jak si budou počínat ti, kteří uznávají, že Boží zákon znamená skutečnou svobodu? V. 12. Srovnej Jan 14, 15; 15, 10. 14; 1 Jan 5, 3.

Jedinou podmínkou umožňující svobodu člověka je sjednocení s Kristem. „Pravda vás vysvobodí“; tou pravdou je Kristus. Hřích člověka zotročuje. Boží zákon je „zákonem svobody“. (Jak 2, 12)

13. Jak končí Jakub své pojednání o hříšné stranickosti? Jak 2, 13. Srovnej Mat 25, 41—46; Gal 6, 7—10.

K přemýšlení: Chovám se ke všem lidem ne-stranně? Vyznačuje se můj život odevzdanou láskou k Bohu a nezištnou láskou k lidem? Odpovídá můj život všem mým představám o důležitosti Božího zákona?

5. úkol — 2. srpna 1969

Víra a skutky

Základní verš: Žid 11, 17.

Oddíl Jak 2, 14—26 pojednává o vzájemném vztahu víry a skutků. Zdůrazňuje, že víra bez patřičných skutků je bezcenná. I když dobré skutky nikoho nespasí, přece ani bez nich nebudou lidé zachráněni. Předpokladem spasení jsou zákonité podmínky, že totiž musíme žádat, chceme-li přijmout, hledat, máme-li najít a klepat, chceme-li, aby nám bylo otevřeno. Spásná víra není náhodná víra; není to pouhý rozumový souhlas, nýbrž v srdci zakořeněná důvěra, přijímající Krista jako osobního Spasitele.

ÚVODNÍ OTÁZKY

1. Jakou odpověď očekává Jakub na otázku, která se týká víry bez skutků? Jak 2, 14a. Srovnej Mat 21, 28—31.

Svědectví Božího slova je namířeno proti učení o víře bez skutků. Žádáme-li něco z nebe a neplníme-li podmínky, které jsou nutným předpokladem vyslyšení, pak nesmíme mluvit o víře, nýbrž o troufalosti. Pravá víra spočívá na Božích zaslíbeních a na plnění vůle Boží. Nechť se nikdo klamně nedomnívá, že svatým se může stát, i když bude svévolně přestupovat kterékoli z Božích přikázání. Vědomý hřích umlčuje hlas Ducha sv. a člověka odlučuje od Boha.

2. Kterou otázkou chce Jakub naznačit význam skutků v životě víry? Jak 2, 14b.

Odpověď na tuto otázku je rozhodně NE. Víra, která se neprojevuje v každodenních dobrých skutcích, nikdy nikoho nezachrání.

VÝSTIŽNÝ PŘÍKLAD

3. Kterým příkladem vyjadřuje Jakub bezcennost víry bez skutků? Jak 2, 15. 16. Srovnej Iz 58, 5—8.

Zanedbáme-li nuzné a nešťastné, ať už jde o kohokoli, nemůžeme mít jistotu věčného života. Kdo se staví bezcitně k potřebám a utrpení lidí, ten neslyší Boží hlas oslovující ho prvými čtyřmi příkazy Desatera. V srdci má ještě oblíbené modly.

4. Jak je označena víra, nemá-li skutků? Jak 2, 17.

I když víra bez skutků je mrtvá, tak nezapomínáme, že jedině Kristus je cestou, pravdou i životem. Člověk

může být ospravedlněn jedině tak, když mu bude přičtena Kristova spravedlnost. Člověk bývá ospravedlněn svobodně Boží milostí skrze víru, a ne ze skutků, aby se nikdo nechlubil.

VÍRA A SKUTKY PATŘÍ K SOBĚ

5. Jedině která víra má cenu? V. 18.

Ukázat víru bez skutků je nemožné, neboť víra, vnitřní pohnutka a zásada se vždy může projevit jen vnějším chováním. Kde není dobrých skutků, nemůže být také ani pravé víry.

6. Kdo také má víru bez skutků? V. 19.

Satan a jeho andělé také věří, ale třesou se. Nepřinášeli naše víra ovoce dobrých skutků a nevede-li nás za Kristem, pak to ani satana nezneklidní. Pak jsme jen křesťané podle jména, s tělesným smýšlením.

7. Jak důrazně oslovuje Jakub člověka, který nemá skutky? V. 20.

ABRAHÁMŮV PŘÍKLAD

8. Z čeho byl Abrahám ospravedlněn, když obětoval svého syna Izáka? V. 21. Srovnej 1 Moj 22, 9–12; Žid 11, 17.

Při obětování Izáka byl Abrahám ospravedlněn ze svých skutků. Svými přípravnými „skutky“ před obětováním Izáka Abrahám plně osvědčil svou pravou víru. Jeho víra, projevena „skutky“, dostala tu pečeť Božího souhlasu.

9. Jaký význam měla Abraháмова poslušnost pro jeho víru? V. 22.

Víra „dokonalá“ (úplná, dovršená) naznačuje, že skutky přivádí víru k cíli. Abraháмова zkouška byla příležitostí projevit vítěznou víru.

10. Proč byl Abrahám nazván „přítelem Božím“? V. 23; Řim. 4, 3.

Abraháмова zkušenost nám napovídá, že Bůh za své přátele přijímá ty, kteří věří jeho slovu a svou důvěru v něho osvědčují naprostou poslušností Boží zjevené vůle. Všem těm Bůh připisuje spravedlnost svého Syna.

11. Co očekává Bůh od těch, kteří se hlásí za Ježíšovy následovníky? Gal 5, 6b.

Bůh očekává účinnou víru, jejíž hnací silou je láska. Pravá víra působí vždy skrze lásku. Pohled na Golgotu nás nemá uspávat, nýbrž probouzet v nás víru činorodou, která očištuje duši od bahna sobectví.

12. Jaký význam má tedy u Boha víra „skrze skutky dělající“? Jak 2, 24.

Živá víra v Krista uvádí každý skutek v soulad s Boží pravdou. Kdo je ospravedlněn vírou, musí mít odvahu jít po Božích cestách. Kde skutky neodpovídají vyznání, tam člověk není ospravedlněn vírou.

VÍRA BEZ SKUTKŮ JE MRTVÁ

13. Který příklad nám potvrzuje, že i velký hříšník může být ospravedlněn? V. 25.

Abrahám byl znám svou zbožností; Raab svou nemravností. Oba však osvědčili svoji víru naprostou důvěrou

v Boží vedení. Jakub ukazuje, že vedle nejúctyhodnějšího věřícího i ten nejposlednější z pohanů může získat ospravedlnění činorodou vírou.

14. Čemu je nakonec přirovnána víra bez skutků? V. 26.

K přemýšlení: Je moje víra jen teoretická, nebo se projevuje v praktickém životě? Vypudil jsem všechen strach dokonalou důvěrou v Boha? Kdybych byl tak zkoušen jako Abrahám — obstál bych?

6. úkol — 9. srpna 1969

Moudří a nemoudří učitelé pravdy

Základní verš: Dan 12, 3

UČITELSKÝ ÚŘAD V KŘEŠŤANSKÉ CÍRKVI

1. Kde našli Josef a Maria Ježíše po třidenním hledání? Co zde dělal? Luk 2, 46.
2. Co řekl Nikodém Ježíši? Jan 3, 2.

Smyslem všeho našeho výchovného snažení je příprava lidí pro budoucí nesmrtelný život. Ježíš Kristus je naším největším učitelem, kterého nám Bůh poslal. Je velmi důležité, abychom zkoumali Písmo ve smyslu Ježíšova učení.

3. Jak oslovili Janovi učedníci Ježíše, když poznali jeho učitelské poslání? Jan 1, 39. 50.

Uctivým „rabbi“ oslovovali žáci své učitele. Kristus je takto osloven u Mat 26, 26; Mar 14, 45; Jan 1, 39. 50; 3, 2. 26 atd. Jana Křtitele se týká oslovení z Jan 3, 26. Pán Ježíš radil svým učedníkům, aby se tak neoslovovali. (Mat 23, 7. 8)

4. Co je řečeno o Ježíšově působení v Galileji? Mat 4, 23a. Srovnej Mat 26, 55.

Ježíš, vzor učitelů, se snažil poučovat lid co nejsprávněji. Jeho výklad pravdy vyvolával v posluchačích ty nejušlechtilejší city. Učil je tak, že cítili, jak se cele ztotožňuje s jejich zájmy a štěstím. Jeho výklad byl tak živý, příklady tak přiléhavé, řeč tak radostná, že posluchači žasli. Prostota a opravdovost, s jakou se obracel k trpícím, posvědčovala každé slovo.

V každém člověku, ať padl sebhouběji, viděl Ježíš Boží dítě, které se zase může vzchopit k novému životu.

5. Jaký dalekosáhlý význam měla Ježíšova slova? Mar 16, 16; Jan 12, 48.

V Kristově učení máme to, co přesvědčí a obrátí lidi. V jeho prostotě zvěstujte i vy pravdy, které Kristus přinesl na naši zemi, a vaše zvěst zapůsobí podobně. Nikdy neobhajujte teorie a názory, o kterých se Kristus nikdy nezmiňoval a které nemají žádnou oporu v Písmu. Lidem máme přinášet svaté a zušlechťující pravdy. „Psáno jest“ — to je směrnice, na kterou musíme upozornit každého.

6. Co měli učedníci zvěstovat celému světu? Mat 28, 19. 20.

Církev potřebuje zástup pracovníků, kteří by se jako Pavel sami vzdělávali a připravili pro užitečnou službu

pro Pána. Církev potřebuje takové lidi, kteří mají hlubokou zkušenost ve věcech Božích a kteří jsou naplněni opravdovostí a horlivostí. Potřebujeme posvěcené, obětavé, odvážné a věrné lidi, v jejichž srdci je „Kristus, ta naděje slávy“ (Kol 1, 27), kteří mají svatý oheň nadšení a jsou ochotni „kázat slovo“ (2 Tim 4, 2). Právě pro nedostatek takových pracovníků dílo Boží ochabuje.

7. Jak jsou učitelé evangelia povolávaní k své práci?
1 Kor 12, 11. 28; Ef 4, 8. 11.

Bůh povolává každého na patřičné místo, kde smí plnit určený úkol podle daných možností.

ZODPOVĚDNOST UČITELŮ

8. Jakou radu dává Jakub učitelům? Jak 3, 1a.

Apoštol zřejmě radí členům církve, aby ve své horlivosti poučovat jiné o křesťanském poselství byli opatrní a všechno si důkladně rozvážili.

9. Proč se má budoucí učitel nad svým povoláním vážně zamyslet? Jak 3, 1b.

V díle Božím jsou různé stupně zodpovědnosti. Ti, kteří se rozhodli poučovat jiné, budou zodpovědní za sebe i za svůj vliv na druhé. Očekává se, že učitel je lépe seznámen s Boží vůlí než jiní. Jeho jednání má být vždy příkladem.

10. Podle které zásady se budou lidé zodpovídat Bohu?
Luk 12, 47. 48.

Měřítko pro pohana, který neměl žádné světlo, se liší od normy věřících, kteří poznali pravdu a měli dost světla. Bůh toho moc nežádá tam, kde moc nedal.

DVOJÍ ODMĚNA

11. Jakým učením pohrdnou někteří křesťané v posledních dnech? Co si budou přát? 2 Tim 4, 3. 4. Srovnej 2 Tim 3, 5.

Apoštol zde nemluví o lidech bezbožných, ale o vynávajících křesťanech, kteří žijí podle vlastních sklonů. Chtějí slyšet jen to, co se jim líbí, co nekárá jejich hříchy a neodsuzuje jejich požitkářský způsob života. Proto věrné učitele zavrhnou, a vybírají si takové, od kterých slyší chválu a lichocení.

12. Jaký úděl čeká špatné učitele, kteří nesprávně vykládají Boží slovo? 2 Pet 2, 1; Filip 3, 18. 19.

Zatím co apoštol na jedné straně velebil „přepevné slovo prorocké“ jako spolehlivou směrnicí v nejisté době, na druhé straně slavnostně varoval církev před nebezpečstvím falešných učitelů, kteří budou zavádět bludná učení, ba popírat i Pána. Tyto falešné učitele, které budou mnozí pokládat za pravé, apoštol přirovnal k „pramenům bez vody“.

13. Jak charakterizuje Daniel věrné učitele, a jaká bude jejich odměna? Dan 12, 3.

Kdo miluje Ježíše, ten radostně přijme zodpovědnost za zvěstování evangelia. Na Spasitelovu otázku: „Koho pošlu a kdo půjde?“ odpoví pohotově: „Zde jsem, pošli mne.“

Poslové evangelia budou muset odložit světské zájmy a pohodlí. Především se musí soustředit na to, aby všechny své síly vynaložili pro rozšíření přítomné pravdy a pro záchranu hynoucích.

K přemýšlení: Uvědomuji si, že mne Pán povolává zvěstovat evangelium těm, kteří jsou v mém okolí? Poznávám v každém člověku toho, který smí přistoupit k Boží rodině? Jsem učitelem, který je věrný?

Požehnání a zlořečenství našich slov

Základní verš: Písl 25, 11.

ŘEČ A KŘESŤANSKÁ DOKONALOST

1. Kolik lidí chybuje ve svém životě? Jak 3, 2a; Řím 3, 23.

Jedinou nadějí hříšníka je kající návrat k Bohu a víra v Pána Ježíše Krista. Otec nám chce odpustit naše přestoupení a hříchy, protože Kristus vzal na sebe naši vinu a pomohl nám tím, že nám přičknul svou vlastní spravedlnost. Jeho oběť učinila zadost požadavkům spravedlnosti.

2. Co může být náznakem dosažené dokonalosti? Jak 3, 2b. Srovnej 1 Pet 3, 10. 11.

Kristus nám chce pomoci, abychom se naučili ovládat svůj jazyk. On sám, ačkoli byl velice pokoušen vyřknout unáhlené nebo hněvivé slovo, nikdy svým jazykem nezhrčil. S trpělivým klidem snášel výsměch, potupu a úšklebky, ale nedal se vyprovokovat. Jaká změna by nastala ve světě, kdyby mužové a ženy chtěli dnes následovat Kristův příklad!

3. Co dokáže člověk, který umí svůj jazyk držet na uzdě? Jak 3, 2c. Srovnej Ž 39, 2.

Čeká nás veliké dílo: musíme prozkoumat vlastní srdce a bdít nad sebou. Měli bychom vědět, v čem klopýtáme,

a tam si dávat zvláštní pozor. Žijeme příliš blízko závěrečného úseku doby milosti, než abychom se spokojili s povrchním sebeovládáním.

SPRÁVNĚ POUŽÍVÁNÍ JAZYKA

4. Jaké přirovnání užívá Jakub, když chce znázornit důležitost ovládání jazyka? Jak 3, 3. 5.

Jako nezkracený kůň ohrožuje jezdce, tak neukázněný jazyk ohrožuje křesťanův život víry.

5. Který další příklad ukazuje, že malá věc může mít velkou působnost? Jak 3, 4.

6. Co říká Ježíš o těch, kteří obdrží novou zemi? Jak s tím souvisí náš jazyk? Mat 5, 5. Srovnej Jak 3, 5.

Tichost v Kristově škole je významným ovocem Ducha. Je to dar posvěcujícího působení Ducha sv., který uschopňuje člověka ovládat unáhlenou a prudkou povahu za všech okolností.

7. Jak dalekosáhlé jsou následky ohně vzníceného jazykem? Jak 3, 6.

Kdo nemiluje život a netouží po štěstí? A přece jak málo je těch, kteří k tomu splňují podmínky, zdržují svůj jazyk od zlého a rty své od převrácenosti! Jen málokdo je ochoten následovat Spasitelův příklad tichosti a pokory.

8. Proč člověk sám nemůže ovládnout svůj jazyk? Jak 3, 8; Mat 12, 34. Srovnej Jer 17, 9.

Jazyk vyjadřuje to, co je v srdci, a srdce je klamné a zrádné. Naše slova tedy vyjadřují sobecké smýšlení neobráceného srdce.

9. Co říká Jakub o nedůslednosti našich slov? Jak 3, 9. 10.

Ježíšovo náboženství zmírňuje drsnou povahu, zjemňuje hrubé jednání a zušlechťuje slova. Laskavý a zdvořilý křesťan je nejmocnějším svědectvím křesťanství.

10. K čemu přirovnává Písmo naše ústa? Jak 3, 11.

J A Z Y K S V Ě D Ě Í O P O V A Z E

11. Co je přesvědčivým svědectvím našeho charakteru? Mat 7, 15—20.

Dobry strom, tj. dobry clovek, prinasi dobre ovoce, nezapre svuj pravý původ a přirozenost. Špatný strom, tj. špatný člověk, také přináší své ovoce, ale to se výrazně liší od stromu nebeského původu.

12. Kterým příkladem nám Jakub ukazuje, že pravý křesťan nemůže mluvit pěkně i ošklivě? Jak 3, 12.

Jsou-li mysl i srdce naplněny Boží láskou, objeví se to i v našem chování. Vznesené myšlenky, ušlechtilé touhy, úsilí o zbožný a posvěcený život přinesou ovoce slov, podle nichž lze poznat, jaký je poklad srdce.

13. K čemu přirovnává Šalomoun vhodně promluvené slovo? Přisl 25, 11.

Kristus poučil své učedníky, jak se mají chovat ve společnosti jiných. Jeho rozhovor při slavnosti se naprosto lišil od rozhovorů oné doby při podobných příležitostech. Každé jeho slovo bylo příjemnou vůní k životu. Mluvil jasně a prostě. Jeho slova byla jako „jablka zlatá s řezbami stříbrnými“.

K přemýšlení: Rozumím a doceňuji význam správného používání jazyka? Jsou má slova vždy vhodná? Uvědomuji si, že mnohé těžkosti mého života jsem si zavinil sám, protože jsem mluvil nesprávná slova?

8. úkol — 23. srpna 1969

Pravá a falešná moudrost

Základní verš: Ž 111, 10.

Slovo Boží ukazuje na vlastnosti, které má mít každý pracovník na Boží vinici. Neučí nás zanedbávat vzdělání nebo zavrhovat výchovu, protože vědomosti usměrněné láskou a bázni Boží mohou být požehnáním. To však není to nejdůležitější pro službu Boží. Všimněme si, že Ježíš pomínul moudré muže své doby, neboť byli tak pyšní a soběstační ve své vychloubačné nadřazenosti, že se nedovedli soucitně sklonit k trpícím lidem. Ve své pýše nepoznali v Ježíši Mesiáše a pohrdli jeho učením. Vlastnosti Kristova charakteru mohou mít jen ti, kteří si příliš nedůvěřují, kteří spíš spoléhají na Pána. Vědecké vzdělání, vysoké vědomosti nemohou samy o sobě rozvíjet charakter podobný Kristu. Ovoce pravé moudrosti pochází jediné od Krista.

BOŽÍ SLOVO O MOUDROSTI

1. Co musí být hned na prvním stupni při získávání moudrosti? Ž 111, 10a; Přísl. 1, 7.

Slovo „počátek“ ze Žalmu 111, 10 znamená také

jádro, podstatu, hlavní část. Bázeň Hospodinova není jen prvním krokem k získání pravého poznání, nýbrž také jeho středem. Jestliže nás vzdělání nepřivedlo k dobru člověka, tj. k Božím zásadám, pak nesplnilo své poslání.

2. Jaký je konec bázně Hospodinovy, která je počátkem i středem poznání? Ž 111, 10b. Srovnej 5 Moj 4, 5. 6; Kaz 12, 13.

3. Která Boží vlastnost v nás probouzí posvátnou bázeň? Ž 111, 9b. Srovnej Luk 1, 49.

Písmo praví, že „svaté a hrozné jest jméno jeho“. O kom z lidí by se to dalo říci? Jak málo moudrosti a spravedlnosti je v člověku!

4. Co ještě jiného může člověk získat vedle moudrosti? Přísl 3, 13–18.

OVOCE PRAVÉ MOUDROSTI

5. Čím se vyznačuje člověk mající pravou moudrost? Jak 3, 13.

Kdo stále hledí na Ježíše, uvidí jeho sebezapíravou lásku a hlubokou pokoru a bude se snažit žít podle jeho příkladu.

6. K čemu patří tichost? Gal 5, 22. 23.

7. Kdo byl jedním z nejtěšších mužů na zemi? 4 Moj 12, 3.

Kdo chce být poctěn Bohem, má být tichý a pokorný. Právě pokorou by se měli vyznačovat Boží služebníci. Podle Kristových slov lze důvěřovat člověku, který je znám svou tichostí. Jeho prostřednictvím se Ježíš zjevuje světu.

8. Jaká je to „moudrost“, která se projevuje v závisti a svárech? Jak 3, 14. 15. Srovnej Řím 13, 12–14; Gal 5, 19–21.

9. Proč někdy do církve přichází nedorozumění? Jak 3, 16. Srovnej 1 Kor 1, 10. 11.

Jak pravdivá jsou apoštolova slova „nebo kdež jest závist a rozdráždění, tu i roztržka i všeliké dílo zlé“. Jediný člověk v kolektivu nebo ve sboru s pomlouvačným jazykem může nenávistí otrávit všechny své spolčníky.

K R Á S A N E B E S K É M O U D R O S T I

10. Kdo je zdrojem pravé moudrosti? Jak 3, 17a. Srov. Jak 1, 17.

11. Co je prvním znakem božské moudrosti? Jak 3, 17a.

Slova Pána Ježíše „blahoslavení čistého srdce“ mají hlubší význam — neznamenají jen být prost všeliké smyslnosti a vášně, nýbrž být věrný v skrytých záhybech duše, prost pýchy a sobectví, být pokorný, nezištný a prostý. Ti, kteří jsou čistého srdce, žijí zde na tomto světě tak, jako by byli v přítomnosti Boží.

12. Které další vlastnosti pravé moudrosti vyjmenovává Jakub? Jak 3, 17b.

13. Co je posledním znakem pravé moudrosti? Jak 3, 17b. Srovnej Řím 12, 9; 1 Pet 2, 1.

14. Co pokládá apoštol za vyvrcholení skutečné moudrosti? Jak 3, 18.

Předností každého křesťana je druhý příchod Kristův nejen očekávat, nýbrž pro něj i pracovat. Kdyby všichni

vyznavači jeho jména přinášeli ovoce k jeho slávě, jak rychle by se ve světě rozšířilo símě evangelia! Poslední veliká žeň by rychle dozrála a Kristus by přišel shromáždit své věrné.

K přemýšlení: Znáš tajemství pravé tichosti? Mohli by být adventisté s. d. jednotlivě i společně dnes „divem před národy světa“, jakým mel být kdysi Izrael? Docházím cestou moudrosti i k pevnému zdraví?

9. úkol — 30. srpna 1969

Tělesné a duchovní smýšlení

Základní verš: Jak 4, 7. 8.

Člověk má od své přirozenosti sklon k sobectví a smysl-nému požitkářství (Jer 17, 9). Pavel na to poukazuje v Řím 8, 6—8 a zdůrazňuje, že není možné žít současně k slávě Boží a podle přání neobráceného srdce. Tento zápas mezi „tělem“ a „duchem“ objasňuje Jakub v první části čtvrté kapitoly své epištoly, kde ukazuje na tajemství vítězství.

NESPRÁVNÁ POHNUTKA K MODLITBĚ

1. Odkud pochází třenice a nedorozumění v církvi?
Jak 4, 1.

Apoštol tu poukazuje na určité nedostatky sborového života, které vyplývají z nekázně jazyka a z hašteřivosti.

Kořenem každého nedorozumění a zmatku jsou sobecké zájmy.

2. Přináší povolnost tělesným žádostem člověku trvalé uspokojení? Jak 4, 2a.

Neukázněné sobecké zájmy vyrostou až k hříchu žádostivosti. Závistivý člověk není nikdy s ničím spokojen.

3. Jaký je následek třenic a sporů? Jak 4, 2b.

Bůh vstúpil do lidského srdce zdravé touhy po základních společenských potřebách. Štěstí člověka je částečně závislé na uspokojení těchto Bohem daných tužeb. Jestli je však lidé chtějí ukojit nedovoleným způsobem, pak určitě bude následovat závist, nedorozumění a různé rozbroje.

4. Jaká modlitba nevede k cíli? Jak 4, 3.

Spasitel nám chce dát větší požehnání než o jaké prosíme. Často nás nevyslyší hned, aby nám ukázal převrácenost našeho srdce a potřebu své milosti. Vyznáme-li svou bezmocnost a ubohost, pak smíme cele důvěřovat jeho lásce.

PŘÁTELSTVÍ S BOHEM I SVĚTEM

5. Co říká Jakub o Kristových následovnicích a jejich přátelství se světem? Jak 4, 4a. Srovnej Ž 1.

6. Co říká Jakub o nemožnosti takového přátelství? Jak 4, 4b. Srovnej Řím 8, 5–7; Mat 6, 24.

Kdykoli se pravda zvěstuje jednoduchým způsobem a v moci Ducha svatého, tak jak ji zvěstoval Ježíš Kristus, pak narazí na odpor světa a vyvolává pronásledování.

Mnozí vyznavači Krista neznají Boha. Jejich přirozené srdce není dosud obrácené a jejich tělesné smýšlení odporuje Bohu. Jsou to věrní satanovi služebníci, přesto že si říkají jinak:

7. Co pomáhá člověku ocenit přednost přátelství s Bohem? 1 Kor 2, 14.

Vzácné poklady pravdy, které plně ocení jen pokorní Kristovi následovníci, jsou bláznovstvím světsky smýšlejícímu člověku. Praví věřící přemýšlejí o věčných pravdách. Jejich učitelem je Duch svatý, on je vede a posiluje.

8. Jaké jsou přirozené sklony člověka? Jak 4, 5.

Láska ke světu zarmucuje Ducha svatého. Lidská žárlivost je sobecká; Boží „žárlivost“ neboli „horlivost“ je výrazem krajního zájmu o blaho jeho dítek.

V Í T Ě Z S T V Í M I L O S T I

9. Jak se Bůh postaral, aby svému lidu umožnil zvítězit nad světským pokušením? Jak 4, 6a. Srovnej Řím 5, 20. 21.

Bůh žádá úplnou věrnost, a člověku k tomu dává dostatek sil.

10. Komu Bůh dává milost? Jak 4, 6b. Srovnej Ž 138, 6.

11. Co je tajemstvím vítězství nad zlem? Jak 4, 7; 1 Pet 5, 9.

Kdo Boha miluje, ten z obecenství s ním čerpá sílu. Kdo si zvyknul na společenství s Bohem, nemusí se obávat moci zla.

12. Jaké další napomenutí je dáno těm, kteří chtějí odporovat duchu světa a žít v obecenství s Bohem? Jak 4, 8. 9.

Písmo říká: „Přiblížte se k Bohu.“ Jak? Tak, že budete důkladně zkoumat své srdce, jako děti budete celým srdcem pokorně spoléhat na Boha a Ježíšovi řeknete o všech svých slabostech a vyznáte mu své hříchy. Tak se přiblížíte k Bohu a on se přiblíží k vám.

13. Jaký je následek pravé pokory? Jak 4, 10. Srovnej Luk 18, 9–14.

Jakub zde vyjadřuje svoji radu o úplné věrnosti Bohu. Upřímný člověk při poznání vlastní ubohosti se pokoří před Bohem, který vždy ochotně odpouští. Následujme příklad Spasitele, abychom měli s Bohem svaté obecenství. Trvalým úsilím o napodobení jeho povahy budeme požehnáním světu i sobě, zde i na věčnosti.

K přemýšlení: Umím se nesobecky modlit? Mám dost duchovní síly, abych si dokázal odepřít „hříšný požitek“ pro Ježíše, který se pro mne zřekl nebeské radosti? Nemá už svět pro mne žádnou přitažlivost, a mohu říci s Pavlem: „Mně zajisté živu býti jest Kristus“?

10. úkol — 6. září 1969

Pošetilost chlubitosti

Základní verš: Jak 4, 15.

Počínaje 11. veršem 4. kapitoly vrací se Jakub k překážkám duchovního růstu církve. Poukazuje obzvláště na

chlubivé sebevědomí. Vědomí křehkosti a krátkosti lidského života vede k pokornému spolehnutí na Pána, a ne na vlastní plány a úspěchy.

POKÁRÁNÍ ČLENŮ

1. Čemu by se měli křesťané ve svém jednání vyhnout? Jak 4, 11a; Ef 4, 31. 32; 1 Pet 2, 1.

Lidé dovedou posuzovat jen vnějšně. Bůh, který zná skryté pohnutky jednání a něžně a soucitně zachází s člověkem, smí o něm plně rozhodovat.

2. O čem svědčí malicherné vyhledávání chyb? Jak 4, 11b. Srovnej Mat 7, 1–3.

Jakékoli unáhlené posuzování odporuje duchu mravního zákona.

3. V jakém postavení je před Božím zákonem člověk, který pomlouvá a tupí jiného? Jak 4, 11b.

Pomlouvání jiných nebo odsuzování jejich pohnutek a jednání bychom neměli pokládat za něco malicherného. Jest jenom jeden Soudce, „kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmě a zjeví rady srdcí“. (1 Kor 4, 5) Kdo se odvažuje sám své bližní odsuzovat, osobuje si právo Stvořitelovo.

4. Jakou otázku dává Jakub člověku, který tupí jiného? Jak 4, 12. Srovnej Řím 14, 4. 11–13.

VĚDOMÁ ZÁVISLOST NA VŮLI BOŽÍ

5. Jakým podobenstvím označil Ježíš pošetilost nerozváženého plánování bez ohledu na vůli Boží? Luk 12, 16–21. Srov: Jak 4, 13.

Ježíš zná touhy lidského srdce, které jsou stejné dnes, jako v době, kdy toto podobenství dával. Proto pozornost všech generací obrací k jedině trvalému bohatství. Je to poklad v nebesích. (Mat 6, 20.)

6. Co může vědět člověk o zítřejším dnu? Jak 4, 14a; Přísl 27, 1.

7. Co je řečeno o křehkosti lidského života? Jak 4, 14b; Job 14, 2; Ž 102, 4. 12.

Když víme o křehkosti a krátkosti lidského života, neměli bychom lpěti na hmotných statcích, ale měli bychom se věnovati věčným zájmům.

8. S čím počítá při plánování věřící člověk? Jak 4, 15.

Jakub tím nemíní, aby věřící tato slova opakoval při každé příležitosti, ale aby tato zásada usměrňovala každý jeho plán. Důsledný a věrný křesťan každého dne důvěřivě očekává, že Bůh ho povede k vykonání „toho neb onoho“.

9. Co řekl Ježíš o svém poslání a odevzdanosti do vůle svého Otce? Jan 6, 38. Srovnej Mat 26, 39.

Kristus se tak dokonale zřekl vlastních zájmů, že nic neplánoval sám. Přijímal plány, které mu den co den předkládal Otec. I my bychom měli být na Bohu tak závislí, aby náš život byl prostým vyjádřením vůle Páně.

VYCHLOUBÁNÍ VEDE K HŘÍCHU

10. Co je příznačné pro ty, kteří spoléhají jen na sebe a na své úspěchy? Jak 4, 16a.

Cesta lidí ze světa začíná okázalostí a vychloubáním.

Boží cesta vede z nepatrných začátků k slavnému vítězství pravdy a spravedlnosti.

11. Jak hledí Bůh na chlubitost člověka? Jak 4, 16b. Srovnej 1 Kor 5, 6.
12. Jak Pán označuje lhotejné přehlížení poznané povinnosti? Jak 4, 17. Srov. Mat 25, 24. 28; Luk 12, 47; Jan 9, 41.
13. Za kterých podmínek může věřící i v ruchu života žít spokojeně? Přisl 3, 5—8; Iz 26, 3. 4.

Bezpodmínečně musíme spolehnout na Boží slovo, uzнат Boží péči ve všem a upřímně mu v modlitbě otevřít své srdce. Drazí bratři a sestry, důvěřujte celým srdcem Hospodinu a on moudře povede vaše kroky. Potom všechny vaše snahy bude korunovat úspěchem.

K přemýšlení: Jak se chovám k nedostatkům svých bratří? Jsem si vědom krátkosti a křehkosti svého života a řídím se podle toho? Lze omluvit lhotejné přehlížení zřejmé povinnosti?

11. úkol — 13. září 1969

Neprávem získané a užívané bohatství

Základní verš: Mat 6, 33.

Pán Bůh nabízí člověku poklad, který má nesmírnou hodnotu. Stačí na každou lidskou touhu a přesahuje

všechny naše představy. V onen veliký den konečného účtování, kdy všichni lidé mají být souzeni podle svých skutků, bude zjevné, že svým darem lidstvu dal Otec vše, co měl. Kdokoli odmítl přijmout tento dar jeho milosti, zůstane bez výmluvy.

S O U D N A D L A K O M Ý M B O H Á Č E M

1. Proč mají boháči naříkat? Jak 5, 1; Luk 6, 24. 25.

Přitažlivost peněz je veliká. Málokdo si to uvědomuje, dokud nepřijdou zkoušky. Mnozí vyznavači Krista teprve potom poznávají, jak jsou nepřipraveni pro nebesa. Jejich skutky svědčí o tom, že bohatství milují víc než své bližní nebo Boha. Láska k penězům téměř ochromuje lidskou mysl. Bohatství zaslepuje, a mnozí bohatí lidé si počínají jako bez rozumu. Ubozí boháči, třeba i věřící, kteří zdánlivě slouží Bohu, jsou politováníhodní lidé. Usty se sice k Bohu přiznávají, svými skutky jej však zapírají. Obklopuje je veliká temnota. Zdánlivě věří pravdě, jejich skutky však neodpovídají tomuto vyznání. Láska k bohatství činí člověka sobeckým, ziskuchtivým a pannačným.

2. Co se stává s nahromaděným bohatstvím nepoužitým k Boží slávě? Jak 5, 2a.

3. Co se stane s drahými rouchy boháčů? Jak 5, 2.

Snažte se o změnu svého tělesného srdce, vy lhostejní vyznavači, potom vám služba Bohu nebude otroctvím! Z takového srdce zmizí pýcha a záliba pěstovat zevnějšek. Čas promarněný před zrcadlem lze zužitkovat pro modlitební průzkum vlastního nitra. V posvěceném srdci nebude místa pro zájem o vnější okrasu, ale úsilí o vnitřní okrasu křesťanských darů milosti — ovoce Ducha svatého.

4. Proč nemáme usilovat o pozemské bohatství, ale odkládat si poklad v nebi? Mat 6, 19—21.

Mnozí vyznavači pravdy jsou lakomí a ziskuchtiví. Nutno je v jejich zájmu vyburcovat. Mají tolik pozemského majetku, že jejich srdce je v něm cele utopeno. Větší díl jejich statků je na světě a jen nepatrná část v nebesích; více si proto váží ono pozemské vlastnictví, než nebeské dědictví.

5. Jakou radu posílá Bůh těm, kteří se v těchto posledních dnech pokládají za bohaté a „ničeho nepotřebují“? Zj 3, 17. 18.

Naším sborům je nabídnuto nebeské zboží. Každý jednotlivec má mít především zájem o Kristovo pozvání. Bratři a sestry, snad si řeknete: „Tato příkrá a ostrá slova nepatří mně; duchovně jsem přece na tom zcela dobře, i když nemám horlivost a nadšení jako někteří. Věřím pravdě. Koho se toto poselství týká, tomu i patří. Někteří ho jistě potřebují.“ Kdo takto smýšlíte, buďte jisti, že právě vám toto poselství patří. Pokud je příležitost a nabízí se vám vzácné nebeské zboží, přistupte a kupujte, čeho se vám nedostává — zlato lásky a víry a bílé roucho Kristovy spravedlnosti.

6. Jak se odmění toto nahromaděné bohatství? Jak 5, 3a.

Bůh dává lidem sflu k získání pozemských hodnot. Tuto schopnost jim nedal jen pro vlastní obohacení, ale aby z ní vrátili Pánu, co mu náleží. V tomto smyslu není hříchem starat se o rozhojnění statků. Jakou cenu má však i největší bohatství, je-li uloženo v pěkných domech nebo ve spořitelně? Co znamená všechno bohatství v porovnání s cenou jediné zachráněné duše, za kterou zemřel Syn Boží?

7. Ke kterému dni nakonec shromáždí bohatí svůj majetek? Jak 5, 3b.

Touha po zisku bude v poslední době přímo vášní. Už i dnes vidíme, jak lidé často získávají své jmění třeba krádeží. Na jedné straně mnozí ve světě zápasí s chudobou, jsou nuceni pracovat za malou mzdu a ztěž si opatřit to nejnnutnější. Na druhé straně bohatí žijí ve vši pohodě a honbě za bohatstvím.

PROČ BOŽÍ SOUD STÍHÁ BOHATÉ

8. Z čeho obviňuje Bůh nepoctivé zaměstnavatele? Jak 5, 4a. Srovnej 3 Moj 19, 13; Jer 22, 13. 14.

Věřící člověk se nemá řídit špatnými zvyky lidí ze světa. Nemůže klamat, vydírat ani vykořisťovat. Každá nepravost vůči dítku Božímu je vlastně nepravostí vůči Kristu. Každý pokus využít nevědomost, slabost nebo neštěstí druhého je zaznamenán v nebeských knihách jako krádež.

9. Kdo je svědkem nespravedlivého zacházení boháčů s chudými? Jak 5, 4b. Srovnej 5 Moj 24, 14. 15.

10. Jak používají bohatí svůj majetek, který nahromadili útiskem chudých? Jak 5, 5a.

Čím víc peněz vydáme na vnější okázalost a na ukojení sobeckých žádostí, tím méně budeme mít pro potřebné. Každý zbytečně vydaný peníz nám ubírá ze vzácných možností dobročinné služby. Tím olupujeme Boha o čest a slávu, kterou bychom mu mohli vzdát správným použitím darů nám svěřených.

11. Čemu je připodobněn lakomý boháč? Jak 5, 5b. Srovnej 2. Tim 3, 1. 2.

Den účtování je přede všemi lidmi, dobrými i zlými. Život prožitý v sobeckých požitcích podobá se ovcí vykrmené „ke dni zabiti“ (Jak 5, 3). Tento výraz odpovídá starozákonnímu „dni soudu“ (viz Jer 12, 3; 24, 34).

12. Z jakého zločinu jsou u Jakuba obviněni bohatí? Jak 5, 6.

Jak působí Boží varovné poselství na lidi ze světa? Jakou změnu lze pozorovat v jejich chování? O nic větší, než u obyvatel předpotopního světa. Tenkrát byli uchvázeni světskými zájmy a zábavami, a zastihla je „potopa a zachvátila všechny“. (Mat 24, 39) Z nebe jim byly poslány výstrahy, oni je však nepřijali. Jak je to s dnešním světem? Jak žijí lidé ze světa? Dbají na výstražný Boží hlas?

13. Co říká Písmo o spravedlivém soudu Božím nad každým člověkem? Řím 2, 4–6; 14, 12; Zj 22, 12.

Zatím co lidé dosud žijí na zemi, v nebesích se koná vyšetřující soud. Život všech, kteří se hlásí za následovníky P. Ježíše, bude podroben Boží zkoušce. Všichni budou prověřeni podle zpráv zapsaných v nebeských knihách.

K přemýšlení: Jakou cenu má pozemský majetek v porovnání s nebeskými hodnotami? Snažíš se o to, abys také měl svůj „poklad“ v nebesích?

Budme trpěliví až do příchodu Páně

Základní verš: Žid 10, 36. 37.

Brzy uvidíme Ježíše, v kterém kotví naše naděje na věčný život. Až přijde, pak v jeho přítomnosti se nám budou jevit všechny překonané zkoušky a utrpení jako mizivé. „Neodhazujte tedy svou důvěru; ta má velikou odplatu. Vytrvalosti je vám zajisté potřeba, abyste splnili vůli Boží a dostali zaslíbené dobro. Vždyť ještě velmi maličko a přijde ten, jenž má přijít a nebude s příchodem otálet.“ (Žid 10, 35—37) Hleďte vpřed, jen vpřed! Vaše víra ať se stále rozhojňuje a vede vás úzkou cestou k druhému břehu nevýslovné budoucí slávy, která je připravena vykoupeným.

TRPĚLIVÍ AŽ DO PŘÍCHODU PÁNĚ

1. Dokud mají věřící snášet útrapy nespravedlivého života? Jak 5, 7a.
2. Čím se mají věřící potěšovat podle rady ap. Pavla? 1 Tes 4, 16—18.

Pán chce, aby jeho lid hleděl k nebi a očekával slavný příchod svého Spasitele Ježíše Krista. Lidé ve světě jsou usměřováni nejrůznějšími zájmy; lid věřící má však svojí vírou vnikat stále hlouběji do pokladů Pisma svatého a čerpat z něho pro svůj duchovní vzrůst.

3. Který Ježíšův slib nám pomáhá překonávat všechny naše úzkosti? Jan 14, 1—3.

4. Co je vrcholným cílem křesťanské naděje? Tit 2, 13.

Příchod Páně byl ve všech dobách nadějí věrných následovníků Pána Ježíše. Spasitelovo zaslíbení na hoře Olivetské, kterým se loučil se svými učedníky, jim osvětlovalo budoucnost a naplňovalo je radostí a nadějí. Tuto radost nezeslabilo ani utrpení ani zkoušky. Naděje na druhý příchod Pána Ježíše je silila v těžkostech a pronásledováních.

5. Kterým přirovnáním vystihuje Jakub nutnost trpělivého očekávání na příchod Páně? Jak 5, 7b. Srovnej Žid 10, 35--37.

Křesťan má ve svém životě trpělivě očekávat na splnění Božího slova. Prosíme-li o dar Ducha svatého, vyslýchá nás často tak, že nás uvádí do situací, v kterých máme projevit ovoce Ducha. My však takovému vedení nechceme rozumět, a jsme pak sklíčení. Nezapomeňme, že dary milosti se musí rozvinout, aby přinesly ovoce. Naší povinností je Boží slovo přijmout, pevně se jej držet a cele podle něho žít. Potom se i v našem životě splní Boží plán.

JARNÍ A PODZIMNÍ DĚŠŤ

6. Dokud musí rolník trpělivě vyčkávat? Jak 5, 7c.

Rolníková trpělivost je důvěřivým očekáváním. Jeho víra v Boží zaslíbení zmírňovala jeho nedočkavost a úzkost. Podobně i veřící křesťan je přesvědčen, že Kristus věrně splní svoje zaslíbení a opět přijde pro svůj lid.

7. Jaké ujištění dal Bůh Izraeli o úrodě? 5 Moj 11, 13—15.

8. Co říká prorok Ozeáš o příchodu Páně? Oz 6, 3.

Mocné šíření evangelia se nemá ukončit menším projevem Boží moci, než jakým se vyznačoval jeho začátek. Proroctví, která se splnila vylitím jarního deště na začátku šíření evangelia, mají se opět splnit v podzimním dešti při jeho konci.

9. Které proroctví se částečně splnilo o letnicích? Co se stalo s učedníky? Sk 2, 1—4. 16—21. Srovnej Joel 2, 28. 29.

Bůh i nám chce požehnat jako žehnal o letnicích, budeme-li opravdově prosit. Očekáváme dobu, v které se budou opakovat události letnic ještě mocněji, než tenkrát. Jan říká: „Potom pak viděl jsem anděla sestupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvěcena byla od slávy jeho.“ (Zj 18, 1)

10. Co by měla církev dělat v době podzimního deště? Zach 10, 1.

Vylití Ducha svatého v církvi se očekává v budoucnosti, avšak předností církve je žít z něho už dnes. Snažme se o to, prosme a věřme! Potřebujeme moc Ducha svatého. Nebesa nám ji chtějí dát.

TRPĚLIVOST SVATÝCH

11. Čím se má vyznačovat Boží lid v závěrečných dnech světových dějin? Zj 14, 12a.

12. Jaký důvod udává Jakub pro vytrvalou trpělivost? Jak 5, 8.

I když Ježíš řekl, že nikdo neví o „dni a hodině“ jeho příchodu, přece povzbudil své následovníky, aby se sna-

žili rozumět době a rozpoznali blízkost druhého adventu. Napomínal je, aby byli vždy připraveni na jeho příchod. Věrní křesťané ve všech dobách pevně věřili, že jeho příchod se uskuteční a může je zastihnout.

13. Jak je vylicena žeň světa? Zj 14, 14—16. Srovnej Mat 13, 39.

Podzimní déšť, který pomáhá dozrávat, představuje milost, připravující církev na příchod Syna člověka. Bez jarního deště by nebylo života, zelené výhonky by nevyrostly. Bez něj i při podzimním dešti nic nedozraje.

Jakmile dozraje úroda, začne žeň. Kristus se chce zjevit světu skrze svou církev. Až bude Kristova povaha zjevená v jeho lidu, potom přijde. Přijme svůj lid jako své vlastnictví.

K p ř e m ý š l e n í : Projevují vytrvalou trpělivost i v těžkých situacích? Pomáhá mi důvěra v jistý a blízký příchod Pána Ježíše překonávat těžkosti? Jsem připraven na podzimní déšť?

13. úkol — 27. září 1969

Závěrečná napomenutí

Základní verš: Jak 5, 16.

Závěrečný oddíl 5. kapitoly Jakubovy epištoly shrnuje pokyny pro úspěšný křesťanský život. Je tu poučení o prostotě a čistotě řeči, důraz na stálé obecenství s nebem k záchraně těch, kteří nevědí o radosti spasení.

Pro většinu věřících je Jakubova epištola mrtvou literou. Ale pro nás adventisty s. d. je nutné, abychom studovali každé slovo v největší pečlivosti.

U ČME SE TRPĚLIVĚ SNÁŠET UTRPENÍ

1. K čemu vede svalování vlastních těžkostí na jiné?
Jak 5, 9; 4, 11.

Jakub tu zdůrazňuje bezprostřední blízkost adventu, jakož i příkaz doby: být povahově připraven na setkání s Pánem. Dívejme se především na sebe. Pak budeme mít méně času vyhledávat chyby u jiných.

2. Jak se chovali lidé ze světa k těm, kteří jim přinášeli svědectví o Kristu? Jak 5, 10; 2 Tim 3, 12.

Pomluvy sice mohou očernit dobré jméno člověka, nemohou však poskvřnit jeho charakter. O ten pečuje Bůh. Pokud nepovolujeme hříchu, není na světě moci, která by dokázala člověka trvale pošpinit. Člověk, jehož srdce je zakotveno v Bohu, zůstává v něm i za nejtisnivějších zkoušek a nejtěžších okolností právě tak, jako když se mu daří dobře.

3. Jak máme hledět na ty, kteří všechno trpělivě snáší?
Jak 5, 11a. Srovnej Mat 5, 10–12.

Stálá věrnost uprostřed životních problémů zjevuje neochvějnou oddanost Bohu a je nutná pro věčný život.

4. Kdo nám může být vzorem trpělivosti? Jak 5, 11b. Srovnej Job 42, 10–17.
5. Co čteme v Jakubově epištole o přísaze? Jak 5, 12. Srovnej Mat 5, 33–37.

Náš Spasitel nezapověděl, aby se např. u soudu uží-

valo soudní přísahy, v níž se Bůh slavnostně volá za svědka, že svědectví je pravda, pouhá pravda. Sám Ježíš se nezdráhal pod přísahou vypovídat před vysokou radou. Kdyby byl Pán Ježíš v kázání na hoře zatracoval soudní přísahu, byl by při svém výsledku pokáral nejvyššího kněze. Tato slova o přísaze zavrhnou všechna ta bezvýznamná rčení a zapřísahání, která hraničí se zlehčováním pravdy. Mezi následovníky P. Ježíše má vládnout pravda, má být vzájemná důvěra, aby nebylo přísahy třeba.

VŽDYCKY SE MODLETE

6. Jak se chová pravý křesťan v soužení i v radosti?
Jak 5, 13; 1 Tes 5, 17.

7. Co radí Jakub těžce nemocným? Jak 5, 14. 15.

Tato Jakubova rada se vztahuje na člověka upoutaného na lůžko. V takovém případě má zavolat starší sboru, a ti podle apoštolových pokynů olejem pomazí nemocného ve jménu Páně a u víře se za něj pomodlí. „A modlitba víry uzdraví neduživého a pozdvihneť ho Pán; a jestliže jest co prohřešil, budeť jemu odpuštěno.“

Nemůžeme ovšem svolávat starší pro každé malé onemocnění. Máme však přednost sami přijít k Bohu a před ním složit své břímě, vždyť on nás zve slovy: „Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste.“ Ó, jak vděční bychom měli být, že Ježíš je ochoten nést všechny naše mdloby, že nás může uzdravit ze všech našich nemocí a pomůže nám, bude-li to pro naše dobro a k jeho slávě.

8. Jak si mají počínat ti, kteří si vzájemně ublížili?
Jak 5, 16a; Mat 5, 23. 24.

Kdyby se o těžkostech mezi bratřími nemluvilo před jinými, nýbrž otevřeně by sami mluvili mezi sebou

v duchu křesťanské lásky, kolika zlu by se dalo předejít! Jak mnohý kořen hořkosti by byl odstraněn, a Kristovi následovníci by mohli žít v jednotě a lásce.

9. Jak působí modlitba spravedlivého? Jak 5, 16b. Srovnej Joz 10, 12—14; Dan 2, 17—19. 23.

Krasořečnění v modlitbě nemá před Bohem cenu. Bůh přijímá opravdové, upřímné volání člověka, který cítí potřebu pomoci. Dlouhé modlitby nejsou nutné. Kdo opravdově pracuje, opravdově se bude i modlit. Boží slovo nás ujišťuje, že „mnoho zmůže modlitba spravedlivého opravdová“.

10. Jaký byl výsledek Eliášovy modlitby? Jak 5, 17; Luk 4, 25; 1 Král 17, 1.

Bůh měl vždy své služebníky, jimž svěřoval určité poselství. Jeho Duch působí na jejich srdce, aby mluvili. Podníceni svatou horlivostí a vyzváni Božím hlasem jdou vykonat svou povinnost.

11. Jak Bůh vyslyšel Eliášovu modlitbu po tři a půlletém období sucha? Jak 5, 18; 1 Král 18, 41—45.

Nepřítel spasení chce, aby klesající duše přestala hledět na Ježíše a viděla jen sebe. Pak ztratí člověk víru úplně. Satan nad námi zvítězí. Nechce-li být člověk vystaven jeho prudkým pokušením, musí se zabývat Ježíšovými zásluhami, jeho láskou a nesmírným milosrdenstvím. Ve své slabosti musí hledět na Ježíše a věřit v něho; tehdy projevuje víru.

12. Jaký je obsah Eliášova poselství pro poslední dobu? Mal 4, 5. 6.

Bohem vyvolení poslové v duchu a moci Eliáše a Jana Křtitele i dnes obracejí pozornost světa na významné

události, které se brzy odehrají při ukončení doby milosti a při příchodu Ježíše Krista jako Krále králů a Pána pánů. V této poslední zkušební době, kdy se rozhoduje o každém člověku, Pán nebes očekává, že jeho církve bude pracovat s vypětím všech sil pro záchranu hynoucích.

JAKUBOVA PÉČE O BRATRY

13. Jaké je souhrnné poselství Jakobovy epištoly?
Jak 1, 2; 2, 1; 3, 1. 10; 4, 11; 5, 7. 10. 12.

Jakub vyjadřuje velkou péči o duchovní blaho svých bratří. Obsah epištoly je svědectvím trvalé touhy uchránit je před utrpením, které přijde na neobrácené lidi.

14. Jakou vážnou výzvou končí tato epištola? Jak 5, 19. 20. Srovnej Gal 6, 1. 2.

Pouze Kristova láska může člověka zachránit. Jedině ona může uzdravit raněnou duši. Láska ve všech svých projevech má obdivuhodnou moc, neboť pochází z Boha. Jak důsledně by se změnil celý náš život a země by se stala předsíní nebe, kdyby všechno naše počínání usměřňovala láska! Ona odvrací hněv, je shovívavá a přikrývá množství hříchů!

K přemýšlení: Dbám o čistotu svých slov, jak má dbát ten, kdo se připravuje na setkání s Ježíšem? Jak se chovám k bratru, který mne nějak urazil? Vládne v mém srdci Ježíšova láska?
